

'LLÀTZER'; IA VIDA ÉS BELLA

'LLÀTZER'; IA VIDA ÉS BELLA

OLGA MOROTE

Diumene passat vaig assistir a la preestrena del curtmetratge Llàtzer, escrit i dirigit per Mateu Ciurana. L'acte es va celebrar al Centre Cívic i Cultural La Sitja, a Fornells de la Selva. La sala de projecció era ben plena comptant familiars, amics i coneguts. Els qui hem contribuït a que aquest somni es fes realitat. Els protagonistes, en Martí Peraferrer i la Mariona Ginès, donen força a una història explicada en vint-i-un minuts, el temps suficient, però, per endinsar-nos en allò més universal que compartim els éssers humans: la vida i la mort. I entre la vida i la mort: la por, les incerteses, la culpabilitat, el penediment, la desesperació, el més enllà, la pròpia identitat, les preguntes, les respostes, o no, la

bellesa i molt més en un nen, l'esperança... De tot això ens parla Llàtzer enmig del so de les onades, al davant de la blavor del mar, amb la música de fons tocada al piano per l'amic "moscovita fornellenc", en paraules de Mateu Ciurana, Gennady Dzubenko. Tothom qui vulgui podrà assistir a l'estrena oficial el proper disset de novembre, al mateix lloc, i veure i pensar per ell mateix en tot el que se'ns suggereix. La visualització del curtmetratge em va fer sentir molt bé, des del començament, amb una cita d'un dels meus directors de cinema preferits, fins al final. Les diverses referències cinematogràfiques i literàries que s'hi fan -cal parar atenció- i que comparteixo plenament, van ser un fil conductor innegable per poder participar des de la butaca en aquesta història vital. D'aquí el títol d'aquest article: "Llàtzer. La vida és bella". Malgrat tot. I aquest tot ho inclou tot. És un tot immens, ple de llums i d'ombres -no pot ser d'una altra manera-, de cels gironins emboirats i mirades entelades, però també de blavors lluminoses i mirades radiants.

Mentre tornava de Fornells cap a casa, a tocar de les Gavarres, pensava que iniciatives com aquestes sempre són lloables, pel que toca a la creació individual i a la solidaritat col·lectiva, lloables en l'intent de ser el centre del nostre propi univers, com s'havia dit a la presentació de l'acte. De fet, pensava que és una manera d'allunyar-se de tanta mediocritat disfressada de competència, de centrar-nos en la nostra energia i potenciar-la perquè els discursos repetitius ens avorreixen molt i ja no els suportem. Maregen la perdiu, que ja els va bé i, mentrestant, qui dies passa anys empeny. Són massa lluny de la nostra realitat diària que no els interessa gens ni mica, als que manen vull dir. I la nostra realitat diària és tan diàfana com la de l'Alice Munro fotografiada el juny passat a la cuina de casa seva, asseguda davant la taula, el que ha fet durant molts anys, segurament revisant factures o pensant en la verdura que havia de posar al foc mentre coïa el seu proper relat. Així ha arribat als 82 anys, distingida, per fi, sempre massa tard, amb el Premi Nobel de Literatura 2013, pel seu "mestratge del relat curt contemporani". Relats que conformen el seu espai conegut, a Clinton, Ontario, al Canadà. El seu racó de món és suficient per "analitzar, descriure i lloar la condició humana sencera. Una veritat vàlida per a tots". Salvant distàncies i trajectòria, jo diria que com la veritat, les veritats, de Llàtzer. "Un lloc i un temps precís -tots els llocs i tots els temps".